

Štvrtok 6. októbra 2016

Text: Ef 4, 22 – 32

²²zložte starého človeka podľa terajšieho života, rušiaceho sa v zlých, klamných žiadostiach, ²³obnovte sa duchom svojej mysle ²⁴a oblečte nového človeka, stvoreného podľa Boha v spravodlivosti a svätosti pravdy. ²⁵Preto odložte lož a hovorte pravdu každý so svojim bližným; ved' sme si navzájom údmi. ²⁶Hnevajte sa, ale nehrešte; nech slnko nezapadá nad vašim hnevom. ²⁷Nedávajte miesto diablu. ²⁸Ten, čo kradol, nech viac nekradne, radšej nech pracuje a vlastnými rukami zarába, aby mal z čoho udeliť núdznemu. ²⁹Nijaké mrzké slovo nech vám nevychádza z úst, ale len dobré, aby budovalo, kde treba, a poslucháčom prinášalo požehnanie. ³⁰Nezarmucujte Svätého Ducha Božieho, ktorým ste boli spečatení na deň vykúpenia. ³¹Každá rozhorčenosť a vášnivosť, hnev a krik i rúhanie so všetkou zlosťou nech sú vám vzdialené. ³²Ale buďte vospolok dobrotiví, milosrdní, odpúšťajte si, ako aj Boh odpustil vám v Kristovi.

Piesne: ES č. 466, 290

Zamyslenie nad Božím slovom:

Možno starého človeka vyzliecť, ako sa vyzliekame večer pred spaním, a obliecť nového človeka, ako sa obliekame, keď ráno vstávame a pripravujeme sa plniť nové povinnosti? Ak by to malo byť z nás samých, z našej moci, určite by to nebolo možné. Spisovateľ Max Frisch píše, že keby človek aj mal možnosť ešte raz urobiť niektoré rozhodnutia a nanovo koncipovať určité fázy svojho života, zostali by sme tým, čím sme a deprimujúcim spôsobom by sa všetko znovu zopakovalo. Novými ľuďmi sa môžeme stávať len preto, že patríme Kristovi. V Krste svätom sme s Ním zviazaní. „*Ved' ktorí ste boli pokrstení v Krista, Krista ste si obliekli,*“ pripomína i nám apoštol Pavel (G 3, 27). V moci Ducha Svätého si to máme ustavične pripomínať a žiť z tejto pevnej a trvalej skutočnosti. Ako noví ľudia patriaci Kristovi, žijúci z Jeho moci uprostred Božieho ľudu v spoločenstve cirkvi, máme žiť tak, ako nám to v našom texte vykresľuje apoštol. Nemáme kradnúť, ale usilovne pracovať pre dobro bližným. A tak, ako nás má charakterizovať usilovná práca, má nás charakterizovať aj naša reč. Hovoriť máme to, čo povzbudzuje, teší, nie ničí, deštruuje a rozosieva nedôveru. Ved' sme si v Kristovi navzájom bratmi a sestrami. Kresťania majú hovoriť milo, priateľsky, pretože hovoria s obnoveným srdcom. Vždy, keď hovoríme zle, zabúdame, že hovoríme v prítomnosti Kristovej. Ako kresťania máme ovládať aj svoje city a afekty, a tým prejavíť, že sme skutočne vyzliekli starého človeka a obliekli nového. Treba sa ovládať, hoci je to neraz ťažké, lebo nežijeme medzi anjelmi, ale medzi ľuďmi s rozličnými sklonmi. Občas príde aj hnev, ale má trvať len do určitého času, do západu slnka. Ak by to tak nebolo, zarmucovali by sme Ducha Svätého, lebo On je Duchom lásky a poriadku. A život v Duchu je životom, ktorý má zaslúbenie aj pre budúcnosť. Má však dopad i na prítomnosť. Pôsobením Ducha Svätého sme Kristom obklopení. V Ňom nám Boh odpustil. V Kristovi sa náš život obnovuje. Vďaka Nemu a z Jeho moci dokážeme žiť ako noví ľudia s dobrotou v srdci. Amen.

Modlitba:

Ďakujeme Ti, nebeský náš Otče, ktorý si nás v Krste svätom prijal za svojich. Vo svojom Synovi Ježišovi Kristovi, našom Spasiteľovi, nám hojne naše hriechy odpúšťaš a svojim Svätým Duchom nás obnovuješ a umožňuješ nám žiť ako novým ľuďom s dobrotou v srdci. Aj naďalej nás v tom posilňuj a sprevádzaj nás na cestách nášho života v ústrety Tvojej budúcnosti. Amen.
Mgr. Jozef Benka, PhD., evanjelický farár a. v. na dôchodku, Sol' (SZS)